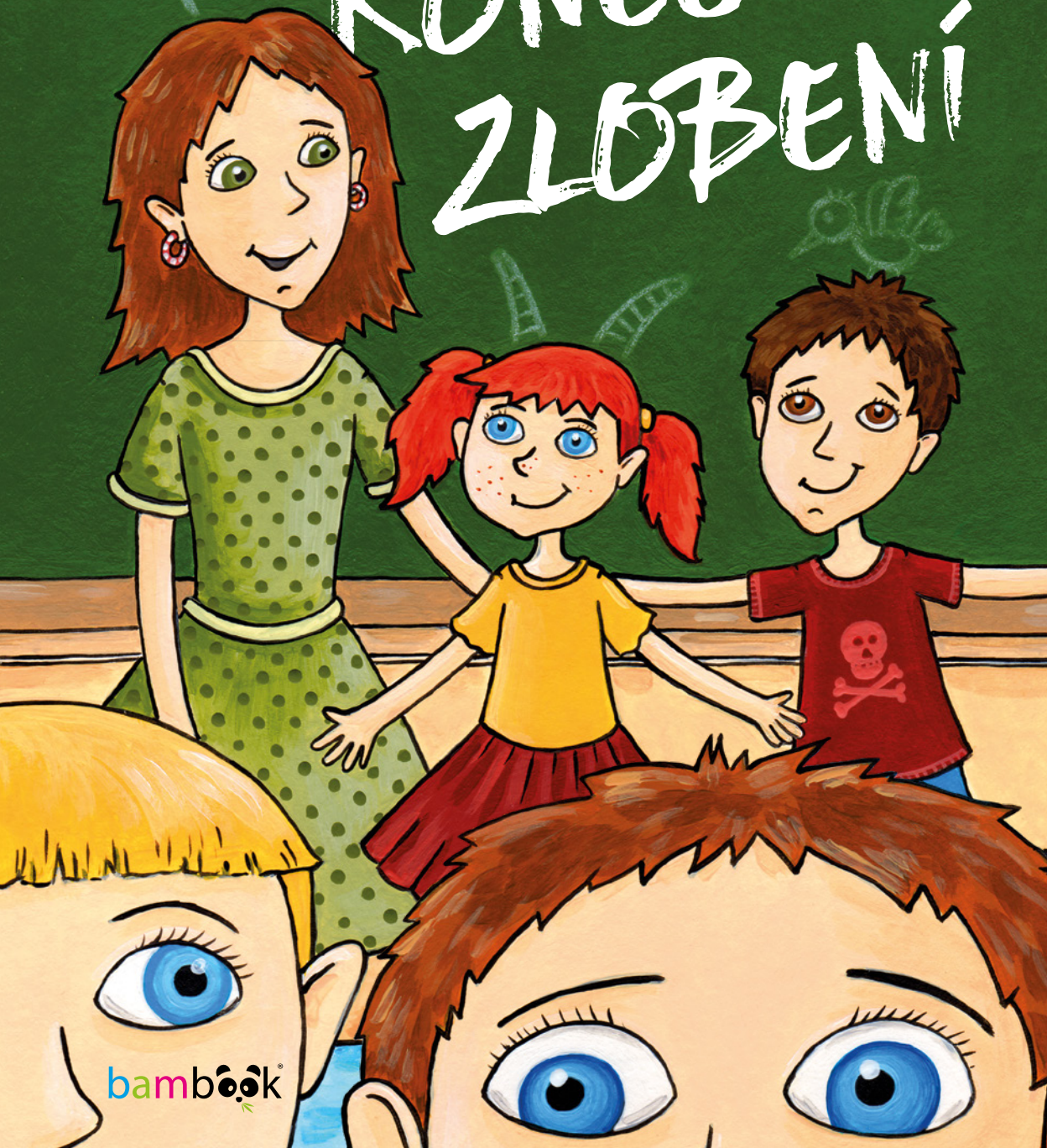

Zuzana Pospíšilová, ilustrovala Daniela Skalová

KONEC ZLOBENÍ

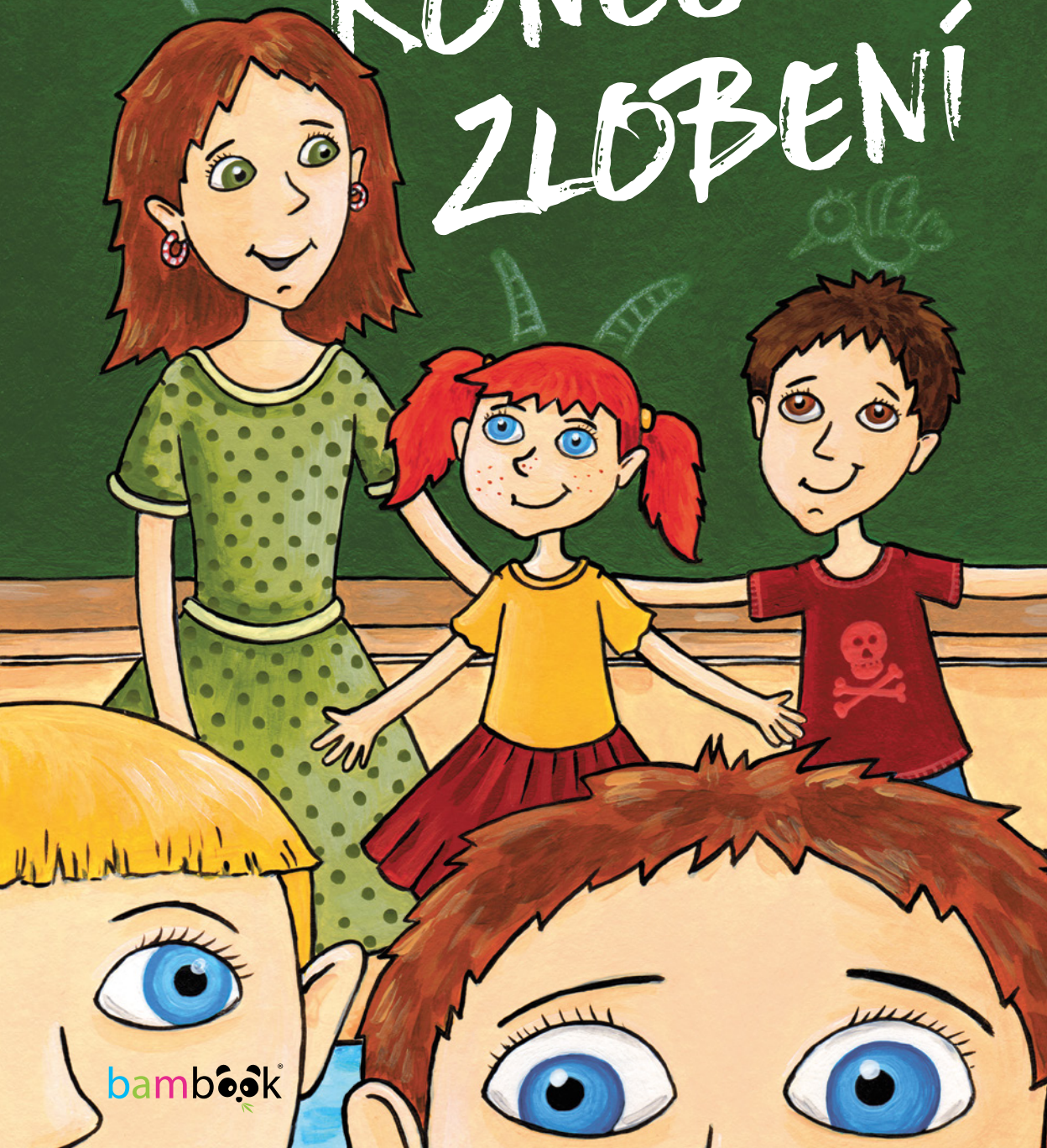

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Zuzana Pospíšilová, ilustrovala Daniela Skalová

KONEC ZLOBENÍ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Zuzana Pospíšilová

KONEC ZLOBENÍ

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7165. publikaci

Ilustrace Daniela Skalová

Odpovědná redaktorka Jana Novotná

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2019

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2019

Cover Illustration © Daniela Skalová

ISBN 978-80-271-2715-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-2714-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-2107-6 (print)

Obsah

Předmluva	7
Nová paní učitelka	9
Co se tady děje?	13
Stará tabule	17
K tabuli půjde... ..	21
Záhadné zmizení	25
Hádavá Nikol	29
Kde jsi byla?	33
Vzkaz od pana ředitele	37
Přednáška o slušném chování	41
Peckostřelba	45
Zmizení beze stopy	49
V divadle	53
Dvojité překvapení	57
Musíme to prozkoumat	61
Kde všichni jsou?	65
Novou tabuli ne!	69

Předmluva

Skoro v každé třídě se najde nějaký zlobivec. Občas jsou i dva nebo tři. Málokdy se ale stane, že by se zlobivých dětí sešla skoro celá třída. Snad jediné v 1. B. Nikol se v jednom kuse s někým hádá. Kája bere dětem věci bez dovolení a pak je nechce vrátit. Sam by se chtěl s každým prát, a tak vyvolává hádky. Lenka se ostatním posmívá. Franta odmítá dělat cokoli, co mu někdo nařídí – domácí úkol ještě nenapsal ani jednou. A tak by se dalo pokračovat dál a dál. Asi se nebudete divit, že v takové třídě nechce nikdo učit. Pan ředitel proto po letních prázdninách přidělil třídu čerstvých druháků úplně nové paní učitelce. Byla mladá, mírná, tichá a hodná. Až moc hodná. Díky tajnému pomocníkovi a troše kouzlení si ale s dětmi nakonec poradí. Jak? To se dozvíte v tomto příběhu.

Nová paní učitelka

První školní den po prázdninách je pro všechny děti náročný. Už nemůžou spát tak dlouho jako o prázdninách. A navíc je kromě ranního vstávání čeká i hromada povinností a úkolů. A do toho se nikomu moc nechce.

Dětem ze 2. B se do školy taky nechtělo. Pak si ale vzpomněly na kamarády ze třídy a přeci jen se přemohly. Když byly děti ještě v první třídě, uspořádaly mezi sebou soutěž ve zlobení. Jejich třída se pak stala pověstnou po celé škole. Nikdo z učitelů u nich nechtěl učit. Panu řediteli nezbylo nic jiného než do třídy poslat úplně novou paní učitelku. Ostatní učitelé ji sice opatrně připravovali na to, že je to třída plná zlobivých dětí, ale ona se nebála. Byla si jistá, že je zvládne. Pan ředitel o tom trochu pochyboval. Nová paní učitelka byla mladá a hezká, ale taky moc mírná.

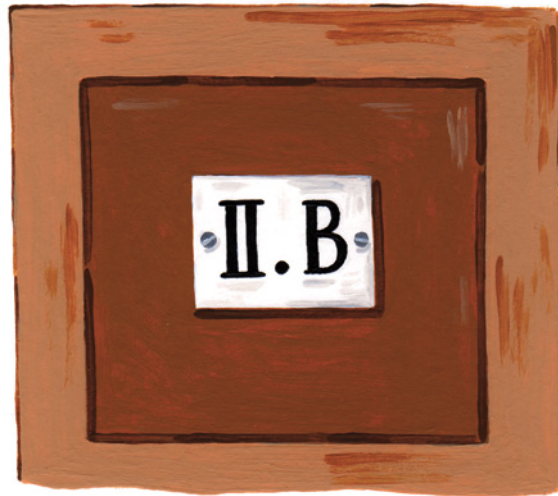
Nechtěl si ani představovat, co všechno jí ti darebáci provedou. Neměl ale na vybranou. I ve 2. B musí někdo učit.

„Dobrý den, děti,“ řekla milým, tichým hlasem paní učitelka. Vešla do třídy až po zazvonění, ale žáci si jí vůbec nevšíмали. Dělali si, co chtěli. Někdo svačil, někdo vysypával ostatním aktovky, a někdo se dokonce pral. Skoro všichni u toho ale křičeli. A tak mírný hlas paní učitelky přeslechl. Paní učitelka na děti chvíli zírala s vytřeštěnýma očima. Na něco takového nebyla připravená. Nevěděla, co má dělat. Začala tedy děti usazovat do lavic. Pobíhala po třídě jako kvočna, které se rozutekla kuřátka a ona se je snaží pochyťat. Sotva jednoho žáka usadila, už se zvedl někdo další. Děti to braly jako zábavnou hru, a tak toho paní učitelka raději nechala. Měla slzy na krajíčku, ale před svými žáky plakat

nechtěla. Obrátila se tedy k tabuli, vzala do ruky křídu a napsala:

*Jmenuji se Lada Nováková
a budu vás učit.*

Když dopsala, opatrně se otočila na děti. Zlobení nepřestávalo. Chtěla zakřičet, ale nevyšel z ní ani hlásek. A tak jen pohladila starou tabuli a přitom si tiše posteskla: „Kdybych tak věděla, jak na ně.“

Co se tady děje?

Tabule už byla hodně stará. Zažila ledacos, ale tak zlobivé žáky viděla poprvé. To se jí vůbec nelíbilo. Byla zvyklá na pořádek, a tak se rozhodla, že se pokusí děti ukáznit. Byla to taková veliká zelená tabule se dvěma skládacími částmi na konci, které vypadaly jako křídla.

Náhle se jedno z křídel dalo do pohybu, až se ozvala rána. Paní učitelka a některé děti úlekem nadskočily, ale s jinými to ani nehnulo a dál vesele klábosily.

Paní učitelka sebrala odvahu a z plných plic zakřičela: „Ticho!“ Její tenký hlásek ale neměl vůbec žádný účinek. Když se však otočila zpátky k tabuli, uviděla, že je na ní napsáno:

Ticho!

Tohle přece nenapsala ona! Nebyla si jistá, jestli se k tabuli mezitím nepříplížil nějaký žák. Bylo to ale hodně vysoko. Nikdo z dětí by tam nedosáhl. Paní učitelka najednou dostala strach.

Nejen že ji zlobí žáci, ale navíc má ve třídě strašidelnou tabuli? Chtěla ji smazat, ale sotva namočila houbu, začala tabule sama jezdit nahoru a dolů. Byla sice posuvná, ale někdo s ní přece musel hýbat. Paní učitelka však na vlastní oči viděla, že se tabule pohybuje sama. Zaujalo to i některé další žáky, a tak se třída trochu ztišila. Dost na to, aby si všimli pana ředitele, který vstoupil do třídy. Předtím i zaklepal, ale přes rámus, který ve třídě panoval, ho nikdo neslyšel.

„Co se tady děje?“ zeptal se přísně. Hluk se trochu utlumil, ale i tak to ve třídě hlučelo jako o přestávce.

„Dnes vyučování končí. Zítra ale budete ve škole až do půl dvanácté,“ oznámil žákům

+

i paní učitelce zároveň. Děti si s radostným výskáním sbalily věci a upalovaly ze třídy, div pana ředitele neporazily. Některé si ani neposbíraly své věci a vyběhly jen tak s prázdnou aktovkou, nebo rovnou bez ní. Ve třídě to rázem vypadalo, jako kdyby se skrz ni prohnalo stádo divokých koní. Pan ředitel i paní učitelka zůstali stát jako opaření.

Stará tabule

Když ze třídy vyběhl i poslední žák, paní učitelka se musela posadit na židli u svého stolu. Cítila se vyčerpaná, a to ještě ani nezačala pořádně učit.

„Doufám, že vás moc nezlobí?“ zeptal se opatrně pan ředitel. Vzal do ruky sešit, který ležel na zemi, a přiskočil k paní učitelce, aby jí trochu ovíval obličej. Vypadala totiž, že každou chvíli omdlí. Byla bledá jako stěna a opravdu jí bylo na omdlení, ale zavrtěla hlavou. „Já to zvládnou,“ prohlásila odhodlaně. „Jen mě napadlo, že bych možná mohla dostat novou tabuli. Nešlo by to zařídit?“

Pan ředitel se zhluboka nadechl a pak zase vydechl. Nevěděl, jak má paní učitelce vysvětlit, že tihle zlobivci by novou, moderní tabuli, na které se dá i promítat, jistě poškodili. V jiných třídách už ji mají, ale 2. B je prostě 2. B.

Odkašlal si a řekl: „Víte, rád bych vám pořídil novou tabuli, ale tahle bude muset stačit. Až své žáky naučíte pořádku, tak se můžeme bavit o nové tabuli. Zatím ne.“

„Ale tahle sama padá dolů, křídla se jí z ničeho nic zavírají a...“ začala namítat paní učitelka, ale pak se zarazila. Chtěla dodat, že se na tabuli sama objevují slova, ale neřekla to. Pan ředitel by si totiž mohl myslet, že se zbláznila.

Pan ředitel se podíval na tabuli. Posunul ji nahoru a dolů, zavřel a otevřel jedno křídlo, pak druhé a nakonec zavrtěl hlavou.

„Mně se zdá v pořádku,“ prohlásil a odešel.

Paní učitelka zůstala ve třídě sama. Polohlasně si posteskla, co jen si s takovými žáky počne. Pak se zvedla ze židle, aby uklidila nepořádek, který po dětech zůstal na zemi. Vtom zahlédla, že je na tabuli něco napsáno:

Nebojte se, to zvládneme!

„Kde se to tu vzalo?“ přemítala zmateně paní učitelka. Nevěděla, jestli to před odchodem napsal pan ředitel, nebo to zase udělala tabule. Každopádně ji to ale povzbudilo. Věděla, že na tu kopu zlobivých dětí není sama. Usmála se. Pak zašla do skladu učebnic a vypůjčila si dvě obrovské krabice. Všechny věci, které se válely po zemi, do nich posbírala a odnesla je do ředitelny.

